

9. Про затвердження Правил зберігання, захисту, використання та розкриття банківської таємниці: Постанова Національного банку України від 14 липня 2006 р. № 267 // Офіційний вісник України. - 2006. - № 32. - Ст. 2330.

10. Про схвалення Методики розрахунку економічних нормативів регулювання діяльності банків в Україні: Постанова Національного банку України від 02 червня 2009 р. № 315. [Електронний ресурс] - Режим доступу до код.: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0315500-09>

ЕФЕКТИВНІСТЬ ТА ЦІЛЬОВЕ ВИКОРИСТАННЯ ДЕРЖАВНОГО МАЙНА ЯК ПРАВОВІ ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЮ ВЛАСНІСТЮ

Кравчук Олексій Олегович, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри господарського та адміністративного права Національного технічного університету України «КПІ»

До основних принципів управління державною власністю належать верховенство права, законність, відкритість та прозорість, забезпечення дотримання прав і свобод людини і громадянина, відповідальність, безперервність, забезпечення єдності державної політики, ефективність та цільове використання. Найважливіше значення серед цих принципів мають принципи ефективності та цільового використання державного майна.

Говорячи про публічний характер державної власності, і з огляду на сутнісні особливості держави як власника, що завжди управляє державною власністю не безпосередньо, а через відповідних уповноважених представників - державні органи і посадових осіб, слід перш за все зупинитися на такому важливому принципі управління державною власністю як принцип ефективності. Цей принцип не передбачений ні Законом України «Про Кабінет Міністрів України», ні Законом «Про центральні органи виконавчої влади» в числі принципів організації та діяльності цих органів. Закон України «Про управління об'єктами державної власності» епізодично врегульовує питання ефективності такого управління. В основному, в цьому та інших законах іде мова про контроль за ефективним використанням державного майна, та повноваження різних суб'єктів щодо його здійснення. Зобов'язуючих норм щодо ефективного управління та використання майна державної власності а також конкретних вимог щодо ефективності використання такого майна законодавство не містить. Постановою від 19.06.2007 р. № 832 Кабміном затверджено Критерії визначення ефективності управління об'єктами державної власності, що містять також і порядок їх застосування. Однак, цей документ стосується питань управління об'єктами державної власності лише з боку деяких суб'єктів управління.

Отже доцільно передбачити на рівні закону обов'язки всіх суб'єктів управлінських відносин у сфері державної власності щодо ефективного та цільового використання державного майна. За неефективне та нецільове використання майна державної власності має бути передбачена юридична відповідальність.

Принцип ефективності управління державною власністю полягає в тому, що при забезпечення виконання завдань і функцій держави державне майно повинно використовуватися таким чином, щоб досягнути максимального задоволення суспільних потреб при мінімальних його витратах. Ефективність державного управління в усіх його сферах прямо залежить від ефективності управління державною власністю у відповідних сферах.

Оскільки принцип ефективності передбачає відплатне користування державним майном недержавними суб'єктами, доцільно в законодавстві передбачити заборону передачі державного майна в позиčku (безоплатне користування) недержавним суб'єктам.

Одним із проявів поточного контролю за ефективністю використання державного майна є погодження з уповноваженим органом управління правочинів (угод) на суму, що перевищує визначений для підприємства розмір (вбачається за необхідне провадити таке погодження для всіх державних підприємств, установ, організацій).

Наступним важливим принципом управління державною власністю - є принцип цільового його використання. У порівнянні з принципом ефективності, який хоча і не визначений у законі, але може бути сформульований на основі непрямих норм (зокрема норм щодо контролю за ефективністю), норми щодо цільового використання державного майна в

Законі «Про управління об'єктами державної власності» відсутні взагалі. Якщо наприклад Бюджетний кодекс України установлює принципи цільового використання бюджетних коштів, відповідно до якого оновлені кошти використовуються тільки на цілі, визначені бюджетними призначеннями та бюджетними асигнуваннями, то щодо державного майна цілі його використання як правило спеціально не встановлюються. При цьому, поняття „цільове використання» на практиці вживається не лише щодо бюджетних коштів, але і щодо державного майна. Тому принцип цільового використання державного майна, закріпленого за підприємством, організацією, установою на праві господарського відання (оперативного управління), доцільно закріпити в законодавстві, передбачивши, що ці суб'єкти, їх органи управління, працівники мають забезпечувати використання майна відповідно до цілей, визначених в законодавстві, рішеннях уповноважених органів управління, а також в установчих документах тих підприємств (організацій, установ).

Найперша і найбільш загальна ціль, що впливає із публічного призначення державної власності - це використання її з метою задоволення суспільних потреб. Саме для забезпечення цільового використання державного майна здійснюється розподіл цього майна за суб'єктами управління, його закріплення за підприємствами, організаціями, установами. Визначити цілі використання державного майна, таким чином, можна, дослідивши цілі та завдання органу управління, на який покладено здійснення управлінських функцій щодо державної власності у відповідній галузі чи сфері, зміст установчих документів та інших рішень, що містять норми щодо цілей та завдань підприємства, організації, установи, за якими відповідне майно закріплене. Необхідним також є приділення належної уваги питанням використання державного майна при затвердженні статутів (положень) державних підприємств, установ, організацій. Визначаючи цілі та завдання їх діяльності, доцільно передбачати в статуті виключно цільове використання об'єктів права державної власності, закріплених за підприємством, організацією, установою.

РОЗРОБКА КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ЗАСАДУПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Матвєєв Петро Сергійович, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Під господарсько-правовим забезпеченням інноваційної діяльності ми розуміємо сукупність правових актів, що регулюють відносини, які виникають між суб'єктами господарювання з приводу виникнення, здійснення, розвитку інноваційної діяльності та управління нею.

Діюче господарсько-правове забезпечення інноваційної діяльності містить низку недоліків (проблем господарсько-правове забезпечення), які можна поділити на три групи:

- 1) відсутність концептуальної моделі управління для наступного господарсько-правового забезпечення інноваційної діяльності;
- 2) проблеми змістовної складової господарсько-правового забезпечення інноваційної діяльності;
- 3) проблеми складової господарсько-правового забезпечення управління інноваціями, яка формалізується.

Необхідність розробки концептуальної моделі управління для наступного господарсько-правового забезпечення інноваційної діяльності викликається відсутністю такої моделі у явному вигляді, що і обумовлює прийняття локально відокремлених законодавчих актів, які не пов'язані на одну ціль, норми яких не погоджені між собою.

Проблеми змістовної складової господарсько-правового забезпечення інноваційної діяльності пов'язані з визначенням концептуальних засад управління інноваційним розвитком. Визначивши такого роду концептуальні засади, тобто відповівши на питання «що» необхідно врегулювати потрібно відповісти на питання «як», як розробити відповідні правові акти. Йтиметься про змістовну складову господарсько-правового забезпечення управління